EPISTOLA
ANATOMICA, PROBLEMATICA, QUARTA & DECIMA.

Authore

MAURITIO à REVERHORST

Med. Doct: & Anatom. Professore.

Ad Virum Clarissimum

FREDERICUM RUYSCHIUM.

DE

Nova Artuum decurtandorum Methodo.

AMSTELÆDAMI.

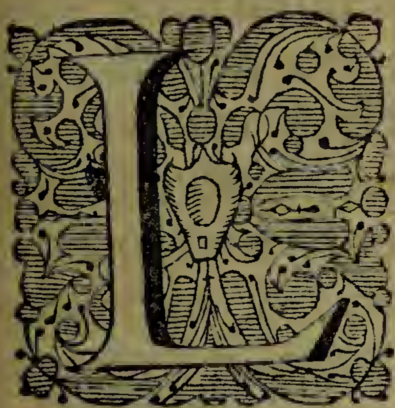
Apud JOANNEM WOLTERS, 1714.

Clarissimo Doctissimoque Viro

FREDERICO RUYSCHIO, &c. &c. &c.

S. P. D.

MAURITIUS à REVERHORST.

Iteræ tuæ nuper ad me datæ gratissimæ fuêre, præcipuè quum ex adjectis relationibus circa Methodum secandi Fratris *Jacobi de Beaulieux*, vulgò Eremitæ, intelligere licuerit, qualem successum in suis patientibus, vestrâ in civitate, habuerit, quum de illo tam variè apud varios disseratur; hi enim Manum ipsius in secando tanquam optimam, dexterrimam & quasi cœlitus datam deprædicant; alii contra ipsam pariter cum famâ ipsius rejiciunt, fœdisque proscindunt conviтiis, quum nos tamen æque ac illi, quibus Lugduni Batavorum cura illorum patientum mandata fuerat, satis felices in curatione fuerimus; quippe è tredecim diversi sexus & ætatis, tam a Calculo, quam diversâ Herniarum specie sectis, non nisi duo fatis cesserunt, ambo quinquagenariis majores; quorum prior a diuturno Vesicæ ulcere, macie confectus, quin & Calculo ipso satis magno, aspero & inæquali, non nisi cum insigni Hæmorrhagiâ extracto, intra novem hebdomadarum spatium, usque eò pristinæ valetudini fuit restitutus, ut ille, qui antea nimiis doloribus, continuisque vigiliis & Vesicæ ulcere attritus, & penè consumptus erat, jam multò obesior appareret, quin etiam jam urinam ad aliquod tempus retineret, & per cubiculum suum obambularet, & mu-

nia sua in ipsâ officinâ (faber enim ferrarius erat) utcunque obiret; adeoque, si in ullo patiente salutis spes affulgeret, hic in nostro fuit, qui tamen ex Incendii alicujus terrore è lecto suo prosiliens, variisque in diæta erroribus commissis, incidit primò in Febrem continuam cum tussi, a qua corporis vehementi agitatione, vulneris labia, jam fere coalita, iterum disrupta fuêre, & variæ Calculosæ incrustationes, ab urinâ perfluente sese continuo lateribus apponentes, nostræ curationi remoram injecêre, dum interim in urethrâ ipsâ, variis in locis Carunculæ obortæ, liberum urinæ effluxum prohiberent; sic ut reliquis Symptomatibus cum Febri auctis, hic noster patiens vitam cum morte commutaverit: quid autem in corpore ipso latuerit, Cultro Anatomico indagare nobis non licuit: Quid verò notaverimus in altero nostro patiente, itidem ab illo a Calculo secto, cujusque cadaver a nobis inspectum est, a Petro Adriani Verduyn, ejusve Filio absque dubio intellexisti, tam de statu ipsius corporis morboso, utpotè anteà Apoplectico, Mictu cruento, & nonnunquam Urinæ suppressione laborante, nec non Hernia ejus intestinali, operationis tempore prolabente, ut & altero rene ab ulcere consumpto, cæterisque præter naturam in corpore repertis, & observatis, unde hoc infelix omen satis prævisum fuit: hæc & pleraque alia, hunc casum spectantia, & notatu dignissima, non dubito quin intellexeris, quocirca longiori narratione illâ de re hic supersedebo, cum adhuc ex dictis illis tredecim patientibus, D. T. O. M. sit gloria! undecim qui vivunt valentque, satis de illâ secandi Methodo testari possint; interim nullus etiam dubito, quin suo tempore aliquis Gallus, aut alius, qui ipsius secandi Methodum pernoverit, quique politioris styli est ac dictus Eremita, hanc ejus methodum contra sinistros ejus famæ obtrectatores sit defensurus, uti ex nuperis litteris ex Arce Versailliâ ab ipso ad nos missis non obscuré colligere potuimus, ubi simul, sed obscurius, loquitur de novâ Hernias (absque Testis jacturâ) secandi Methodo, quam se jam aliquoties instituisse perhibet, quæque multas ob causas antiquæ præferenda foret; uti

dies

dies docebit: Sed hæc de Eremitâ ejusque litibus, quas uti meas non facio, ita quoque illas componere nolo; progredior ad aliam, & novam quoque, seu nuper propositam in illâ arte (videlicet amputandi) Methodum, quam P. A. Verduyn nuper proposuit, variisque experimentis ab illo tempore, ipsi oblatis, confirmavit, quâ de Methodo tanto lubentius tecum agam, quoniam illam nuper Amstelodami Te presente a P. A. Verduyn, ejusque Genero & Filio, præclaris illis Rei Chirurgicæ luminibus, ipsam institutam vidi, eademque Amputatio apud nos quoque paulo post, non in Manu, non in Juvene, non novâ illâ Methodo, sed in Pede, in Virgine, idque antiquo modo instituta fuit a Stephano de Rouw, & Adolpho Stukery, juvantibus Abrahamo van Kervel, & Everardo van Ourik, Chirurgis apud nostros in suâ arte non parum versatis, spectantibus verò, seu potius patientis curam habentibus, Jacobo de Bye atque me M. D. S.

Casum nostrum prius ego hic exponam, deinde quid a Te, vestro in Casu, desiderem, addam.

Virgo triginta duorum annorum ante hos decem undecimve annos ab ustione dextri pedis circa talum diu malè tractata, & ut in adustis nunc his, nunc illis remediis adhibitis, aluit ab illo tempore, hac in parte, ulcus cum Carie tam Apophysis ipsius ossis Tibiæ, Fibulæque, quam reliquorum adjacentium ossium totius Tarsi, interim jam hac, jam illâ in parte, aliqua curationis spes affulgebat, sed quod ad cæteras corporis functiones rectè se habebat, & quamvis usu hujus pedis malè affecti (utpotè plerisque Ligamentis, quæ hæc ossa alias continent, jam ab ulcere consumptis digitisque versus terram omninò & præter naturam protractis) destituta esset, tamen beneficio scipionis satis benè sese movebat, adeò ut Scalas quoque prompte conscenderet, cæterisque suis muneribus alacriter fungeretur; interum nescio quo malo lapsum patitur, ex quo ossa illa, præcipuè Calcis, non tantum fracta, sed & tota corporis mole desuper incidente, omninò comminuta fuerunt, cum tanto Sanguinis profluvio, ut vix evasura videretur, quo tamen sublato, & vulnere pro temporis ratione

tractato, nec ullâ restitutionis spe, nec pedis usu affulgente, unanimi consensu in illud omnes convenêre, ut ille pes paulò infra Genu rescinderetur; quæ Operatio quamvis dextrâ pariter atque celeri manu instituta fuerit, quin etiam ipsa Curatio satis feliciter pro tempore succederet, optatumque eventum polliceretur, contrarium tamen videre coacti fuimus; nam præter continuos & ferè intolerandos dolores, tam in parte affectâ, quam jam ablatâ, de quibus continuò conquerebatur, incidebat primò ante justum tempus in Mensium fluxum, cum magnis intestinorum Cruciatibus, & assiduis dejectionibus, qui simul ac componebantur ac sistebantur, statim conquerebatur de Faucium anxietate, & Respirandi difficultate, quod in principio pro Passione Hystericâ, utpotè malo ipsi familiari, habebatur; sed Colli dolore, ejusque motu molestiore, & Masticatione æque ac Deglutitione aliquo modo impeditâ, cum aliquâ oris Clausurâ, & Musculorum Faciei distorsione, aliud cogitare cœpêre, præcipuè illi, qui una nobiscum ex patientibus, ab Herniâ Intestinali ab Eremitâ Sectis, quique jam saluti proximi videbantur, nihilominus lethale ut plurimum extitisse, fuerant comperti, illi, inquam, qui hoc antea nobiscum notarant, non sine ratione utut laudabilia omnia in vulnere apparerent, nihilominus aliquid sinistri ominabantur, præcipuè cum enarrata Symptomata neque externis, neque internis remediis minuerentur, sed contrà febris magis intenderetur, quinetiam jam quoque de difficultate tam in reddendâ urinâ, quam in excludendis alvi fæcibus conquereretur, quod malum tamen applicatis Clysteribus aliquo modo levari videbatur; hoc non obstante, doloribus tam in abdomine, quam in parte jam ablatâ (præcipuè ubi Ulcus fuerat, hæc enim pars continuo ipsi in animo versabatur, utpote nervi, nervosæque partes terminum suum jam in vulnere ipso obtinentes, & aëris incommodis aliisque injuriis externis obnoxiæ, jamque male affectæ, hanc menti ideam obtulêre) his, inquam, cum febre & delirio magis auctis, huic nostræ patienti Mors sæpius optata finem dolorum imposuit.

Quid

Quid jam dicemus de dextra in operando manu? Curatione ad tempus satis felici? Si tam tristem eventum obtineant; quare non tantum cum Hippocrate in suis Aphorismis notare debemus *Experimentum periculosum esse*, atque idcircò alia excogitanda media, quibus tam infelici successui, cæterisque Symptomatibus enarratis obviam eamus; hæc enim omnia quis dicet non provenire ex Nervorum Nervosarumque partium consensu atque cohæsione? Quæ in hac extirpatione vel continui Solutionem patiuntur, vel alio modo malè affectæ, disruptæ, dilaceratæ, vel ab aëris injuriis minus sunt vindicatæ; an non illa Methodus, quam P. A. Verduyn nuper proposuit, quamque in Tua præsentiâ ab ipso satis feliciter institutam vidi, an non illa, & quibus modis, antiquæ præferenda foret, utpotè ubi Curatio non tam diuturna, neque dolor post operationem tantus, nec tum quoque talis Hæmorrhagiæ metus, nec ossis separatio expectanda venit, & Nervi Nervosæque partes, Tendines earumque Fibræ & Vasa ipsa jam tecta, & a frigore cæterisque molestiis & incommodis externis ad applicatâ Musculosarum partium mole satis conservata videntur: non quod ego hic novam illam Methodum, solum quia nova est, introducere velim, sed quod in curatione sit minus dolorifica, paucioribusque Symptomatibus stipata, an non ideo amplectenda, veterique præferenda videretur?

Jam nihil est quod avidius expectemus, quam ut tua illa Observatio in lucem prodeat, & quid in Curatione ipsâ acciderit, & quot quibusve modis antiquæ Methodo aut præferenda aut postponenda veniat hæc nova, tam respectu doloris, & moræ in Operatione ipsâ, quam reliquorum Symptomatum post ipsam institutam, nec non intumescentiæ illorum Musculorum, quibus Ossium, & reliquarum partium extremitates tegendæ veniunt; quod ad reliqua non dubito, quin Manum ipsam amputatam dexterrimâ tua Methodo contra omnem interitum defensurus, ærique, uti assoles, incidendam daturus sis, idque si fieri possit, formâ naturali, cum alias Judicium non tam accuratè ferri possit, uti in Severino Lib. de nov. observ. absc.

Simi-

similem ferè Casum proponente liquidò apparet: certiores sine dubio nos quoque facies de qualitate illorum tumorum, qui sese in manu offerebant, & an Cartilagineæ, an Osseæ, an verò (uti Cl. Pechlin. Obs. Lib. III. Obs. XLVI. habet) Glandulosæ indolis fuerint, nec non quibus cum partibus cohæreant, seu potius, unde primum originem sumpserint, cuique natales debuerint, an propriis vasis ab ipsis primordiis, una cum forti imaginatione tempore Gestationis, his tumoribus a naturâ datis, an ex communibus, an ex tendinibus earumque involucris, an ex periostio, an verò ex osse ipso, tanquam ex fonte, & primâ Scaturigine principium suum duxerint; uno verbo, quid solita tua solertia in eruendis corporum abstrusissimis mysteriis ulterius detexerit, avidi a Te expectamus; interim ut diu vivas, valeasque, & Artem Anatomicam novis & hactenus inauditis tuis inventis ulterius ornes, ex animo precor.

Hagæ-Com. xij. Kalendas
Martii, CIϽ IϽ CCI.

FREDERICI RUYSCHII

RESPONSIO,

Ad Clarissimum Virum

MAURITIUM à REVERHORST,

Med. Doct. & Anatomiæ Professorem.

Super Nova Artuum decurtandorum Methodo.

Litteræ Tuæ, Vir Clarissime, & longè charissime, ad meas quidem pervenerunt manus; arduum autem mihi erit, nodum, in iis propositum, dissolvere: Si enim ulla in re judicium difficile sit, ut ait magnus

nus ille ſenex, certe illa, à Te exhibita, haud exiguam hactenus crearunt Medicorum filiis moleſtiam.

Quod ad relationem attinet, de operationibus Lithotomicis, Hagæ-Comitis, à Fratre *Jacobo Beaulieux* inſtitutis, jamdiu eſt quod veram hujus rei relationem deſideravi. Gratulor quod inter 13, quos à calculo Veſicæ, Herniaque liberavit, 2 tantum fatis conceſſerint; quot hic Amſtelodami, poſt calculi ſectionem evaſêre, ex relatione, typis mandata, cernere quoque licuit.

Novam methodum amputandi membra quod ſpectat, in ea varia conſideranda veniunt, quæ, ſi conferantur cum antiquo exſtirpandi modo longe inter ſe differre, palam erit; Uter horum ſit præferendus, Tibi, aliiſque in Anatomicis & Chirurgicis verſatiſſimis, judicandum relinquam; ego interim, quid ſentiam revelare non detrectabo, poſtquam ſuccincte retulero operationem non ſolùm, in juvenis brachio inſtitutam, in Tua, mea, & aliorum præſentia, verùm etiam quicquid in curatione ſeſe obtulerit, in qua Te præſentem ſiſtere haud potuiſti.

Juvenis quidam, cui nomen Chriſtianus Veldmet, 16 annos præter propter natus, nuper ad noſtras venit ædes, correptus non ſolùm tumoribus magnis in dextra, verùm etiam ſiniſtra manu, uti & in utroque pede, eorumque digitis, qui tumores admodum duri, extrinſecus accurate Radices Cyclaminis, aut potius Chryſanthemi Americani, radice tuberoſa, æmulabantur, ſicuti in annexis figuris repræſentantur.

Hujus mali cauſam nobis expiſcantibus, retulerunt ægrotus, ut & anus quædam, quæ dicebatur ejus matertera, quod mater imprægnata impenſè appetiverat dictas Radices Chryſanthemi Americani, quas tamen impetrare haud potuerat; fœtu jam in lucem edito, reperti ſunt, uti ajebat anus, exigui tumores in manibus atque pedibus, qui temporis ſucceſſu in tantam excreverunt molem, præſertim in ſiniſtra manu, ut brachium diutius ſuſtinere vix potuerit, imò coactus fuerit dextra ſiniſtram ſuffulcire. Tandem, cum unus ex iſtis tumoribus ulceroſus factus, emiſiſſet aliquoties multum ſan-

guinis, & patiens manus ponderositatem, doloresque immanes diutius perpeti haud posset, totius manus extirpationem nobis proposuit. Nos autem, consideratis considerandis, annuebamus quidem ejus petitioni, ast vero absque Magistratus consensu, variorumque Expertissimorum Medicorum & Chirurgorum adstipulatione, operationem non aggressus est Magister Petrus Verduyn, auxiliantibus ejus Filio, ut & genero Gomaro à Bortel.

Die igitur constituta ad dictæ manus amputationem, præsens fuisti Clariss. Vir, præsentes quoque sese sistêre Medici expertissimi Vlackveld, Smedingh, Schyn, Valentyn, La Grue, Smit, nec non exercitatissimi Chirurgi, Aurick, Deutelius, Posthuysen, &c. Patiens brodio confortatus, admodum erat animosus, operationemque perpessus est fere absque ejulatu, ut omnes, qui operationi interfuêre, admirati fuerint.

1. Humeri pars superior circumducebatur splenio quadruplicato, superimposito splenio longitudinali, lateri interiori brachii & quidem secundum longitudinem, ut hujus & funiculi seu cinguli constrictorii ope, vasa tutius & minori cum noxa inter operationem comprimi possent.

2. Hoc facto Dn. Smith Hafniensis injungebatur cingulum constrictorium bacilli ope leniter, & in operatione ipsa, fortius contorquere, partim ad sanguinis profusionem inhibendam, partim ut pro tempore, brachii stupor excitaretur, & dolor arceretur.

3. Ansâ gracili arctè circumducebatur cubitus infra juncturam. Hisce peractis, Magister van Bortel, gener Magistri Petri Verduin, partem musculosam sinistrâ arripiens, dextrâ cultellô ancipiti & mucronatô eam perfodit, quam proximè fieri potuit, ad ossa cubiti & radii. Hæc initio facta latere interiore Brachii, quem locum quoque occupabat Operator dictus. Perfossâ parte musculosa, cultrum ulterius adegit, incisionem continuando donec sufficere videbatur pro vulneris tegmine, & sic ulterius transversim carnem abscindebat. Porrò Magister P. Verduyn cæteram partem carno-

sam

ſam circulariter & celeriter incidebat cultro falcato ad oſſa uſque, & perioſtio abraſo, utrumque os ſerrâ dividebat: Interim ne caro propendens â cultro aut ſerrâ offenderetur Mag. Adrianus Verduyn proſpiciebat.

Manu amputatâ & ſpongiâ madidâ raſurâ oſſium ablatâ, vulnus, & per conſequens utriuſque oſſis exſtremitas tegebatur quidem à dicto Magiſtro carne propendente & reſervata; aſt verò propter carnis contractionem, quæ illicò fit poſt inciſionem, totum vulnus ex voto contegi haud potuit: itaque, quod reſtabat vulneris, ut & totius membri amputati truncus fruſtô planô fungi Orbicularis, obducta & contecta fuerunt, ſuper impoſitâ Veſica madidâ, & ſuper eam alterâ madefactâ, quæ priori aliquantò major erat: Hæ binæ Veſicæ, ut firmius cuti adhærerent, comprimebantur & ſtabiliebantur circulariter fruſto Emplaſtri conglutinantis, cujus latitudo erat unius unciæ, longitudo autem Spithamarum duarum.

Hoc facto tertia quoque Veſica madefacta ſuperimpoſita fuit, hæmorrhagiæ metu. Iſthæc præcedentibus longior & eodem modo ſtabilita altius brachium coöperuit.

Hiſce ita munitis, lamina concava, ſplenio quadruplicato intus obducta, membri extremo applicata fuit, ea intentione ut deligatione peracta, famuli manu laminâ comprimeretur truncus, hæmorrhagia inhiberetur, & ligaturæ laxius applicari liceret; ut autem dicta lamina cava trunco cohæreret, duo fruſta Empl. conglutinantis cruciatim adhibita ſunt, ejusdem naturæ ac ſupra citatum. Hiſce peractis & cingulo conſtrictorio (Gallicè *Tournequet*) iſſdoluto, membri extremo applicatum fuit alterum ſplenium ex linteo confectum, præcedenti majus & craſſius, illudque firmatum fuit faſciâ ſimplici capite præditâ.

Deligatione ita peracta compoſuit ſe patiens in lecto ad quietem; quam ut facilius acquireret, Emulſio ex hordeo ad Crep. cocto, Sem. Cucum. & Amygdal. præſcripta fuit, additâ Syr. Diacodii dimidiâ unciâ; ſub noctem ſeſe mediocriter habens & alimentum petens parum dicti brodii exhibitum

fuit, & sic sese ad quietem composuit, noctemque transegit satis tranquillam, nullo sanguinis profluvio suborto.

Die insequente brachium bene videbatur constitutum, nullo tumore insigni obsitum, patiens quoque immunis ab omni febre.

Hisce visis consultum duximus, patientem ex ædibus Magistri Verduyn transferre in locum quietiorem ubi illum inviserunt Magister van Bortel & Verduyn, qui deligationis exteriora abstulerunt, vulnusque mitius deligarunt, id quod levamen patienti adferebat. Tertia die sub meridiem integra deligatio simul cum Vesicis ablata fuit, invenimusque separationem Epidermis, seu Hydatidem onustam humore loturæ carnis æmulo, idque parte anteriore juncturæ cubiti, eaque aperta, reperimus subsitam cutim nonnihil quoque infectam & gangrænam ulteriorem mentientem; eodem quoque tempore patiens non immunis erat ab omni febre, & membri extremitas, justò magis tumefacta: Vulnus tamen magna ex parte carne, quæ in amputatione conservata fuerat, coöpertum invenimus, sine sanguinis profluvio. Quia autem omnis hæmorrhagiæ novæ metus nobis nondum erat ademptus, in deligationis renovatione haud omissus fuit Fungus Orbicularis, munutus Empl. Diapalma dissoluti, splenió quadruplicató & ligaturâ convenienti.

4. Die pulsum invenimus concitatiorem, & vulnus non minus extumefactum, itaque ablatô fungô leniter tantum adducebatur caro in amputatione conservata, idque fasciola Empl. Glutinoso oblinita, vulgò sutura sicca dicta, porrò totum vulnus tegebatur Empl. Diapalma dissol. plumaceolis, ex linteo carpto confectis, haud neglectis. Die insequente quæ erat quinta ab amputatione, res eodem fere modo sese habuit, nec febris quoque mitior facta: itaque eodem ritu remissius deligatum fuit vulnus, ast verò eo loco, ubi Gangrænæ metus fuerat, sc. circa juncturam cubiti, Gangræna jam prodiit levis, quapropter consultum videbatur cautius prospicere huic symptomati, quam trunci integumento carneo: itaque lenissime tantum adductâ carne reservatâ, Cataplasma ad Gangræ-

grænam ſiſtendam applicatum fuit. Die inſequente vulneri proſpeximus digeſtivo Cataplaſmate ſuperimpoſito : die autem 7 truncus non nihil detumuit & vulnus quoque humidius apparebat, interim locus, Gangrænâ obſeſſus, magis magiſque intumuit, doluitque, nec patiens à febre immunis, ita ut magis metueremus abſceſſum quam Gangrænam profundiorem, qui tamen haud ſupervenit. Altera die, eodem modo res ſeſe habuit, excepto, quod nonnihil mollior pars tumefacta nobis obveniret, die autem 9 haud pejus res ſeſe habuit quoad truncum, Gangræna verò in pejorem ſtatum erat redacta: Itaque poſt ablutionem cum Sp. Vini calefacto factam, applicati ſunt plumaceoli, tetrapharmaco cum digeſtivo permixto, illiti, nec non in Sp. Vini humectati, ſuperimpoſito Cataplaſmate, Spirit. Vini aſperſo.
10 Autem die febris remiſſior facta, trunci vulnus pure cocto obſitum, Gangrænæ tumor quoque minus durus: hoc tempore nihil immutatum fuit circa deligationem, patiens verò eodem die, prima vice queſtus fuit de dolore pollicis membri detruncati, & præſertim quidem, cum inopinatò pollicem extendere conaretur aut mentiretur, non autem cum in animo haberet eum flectere; de cæteris digitis nullæ erant querelæ, illud enim diſtincte interrogavimus.

Die undecima major ſpes affulgebat, quandoquidem omnia in melius vergebant, pus enim laudabile promanabat de vulnere trunci, tumor diminutus, eſcaræ periphæria humida cum aliquali ſeparatione: in hac renovatione omiſſa fuit Cataplaſmatis applicatio ſupra truncum, non autem ſupra partem Gangrænâ infectam: Caro autem reſervata, quæ ob ſymptomata ſupra citata, haud ſatis erat adducta, & propterea retracta, jam denuò faſciolis Emplaſtro Glutinoſo oblinitis reducta & vulnus maxima ex parte coöpertum fuit.

Die 12 patientis ſtatus non erat quidem deterior, ſed verò Gangrænam, profundiores egiſſe radices, videbamus; utpote ſeparatione partim facta, imò tendines muſculorum non fuiſſe immunes à dicta Gangræna, ita ut varii quoque ſepararentur. Jam à Cataplaſmatis uſu deſtitimus, dicto loco

prospeximus digestivo, & carnem reservatam dictis fasciolis, ut antea, adduximus.

Die 13. patiens immunis erat ab omni febre, placidè dormiverat, cibum appetebat, truncus carnis adductione maxima ex parte coöpertus erat, & quod restabat vulneris, applicuimus Unguentum, *fac totum*, dictum, ut cicatrice ulterius obduceretur vulnus: quicquid autem emortuum & Gangræna infectum fuerat sub cubiti juncturam, partim forcipe excisum, partim à natura separatum erat, adhibitis plumaceolis Ung. Digestivo, Basilico permixto, oblitis Diebus insequentibus melius atque melius sese habere cœpit patiens; imò paucis post diebus prorsus fuerunt curatæ dictæ solutiones continuæ, quin etiam quò magis appropinquarunt earum curationes, eò majores erant querelæ de dolore amputati membri, & nunc quidem circa volam manus, nunc verò de dolore totius manus, & quoties quis leviter tantum comprimeret cicatricem infra juncturam, ubi Gangræna fuerat, summis cruciabatur doloribus; interrogatus, qua in parte? regerebat in digitis amputatæ manus, compressa autem in parte dictæ cicatricis confinio, nullum sentiebat dolorem.

2. Consideratione dignum esse censeo, nos nullam sensibilem separationem extremitatum ossium cubiti, & radii in curatione offendisse, quia minus aëris injuriis exposita fuerunt dictæ extremitates ossium.

3. Comprimendo trunci extremum, cicatrice obductum, dolor sursum vergebat versus brachium.

4. Truncum flectendo, sibi imaginabatur, quod simul quoque digiti flecterentur, idque sine ullo dolore: pollex verò videbatur illi rigidus & sine motu.

5. Quum dextrâ fricaret, supra juncturam trunci, idque parte exteriore, dicebat nobis, sese non solùm sensum motumque hujus fricationis in digitis membri detruncati percipere, verùm etiam cum fricaret sese in latere Thoracis sinistro: id quod (quamvis non obscure nobis arguere videatur consensum membranarum, nervorumque in corpore nostro,) magis mirandum, quam explicandum.

6. Con-

6. Contractionem singularem præstare poterat in trunci cicatrice; quam quasi corrugabat, dicens, jam mihi videor digitos flectere, jam denuò extendere.

Hisce à nobis observatis, imposterum expiscandum, utrum dicti dolores, quos videbatur passus in manu extirpata patiens, & à quibus haud immunes sunt homines, quorum artus vulgari modo extirpati sunt semper superveniant patientibus, quibus eo, quo retuli modo, extirpata fuit manus, an verò hisce ansam dederit Gangræna, circa cubiti flexuram prognata, an ex alia causa ortum duxerint, occasione data inquirendum esset, quando quidem Magister Petrus Verduyn testatur in Epistolari sua Dissertatione, sese quidem bis hanc operationem in pede instituisse, idque eadem methodo, & quod tales dolores Sympatheticos nondum offenderit. Verba ejus hæc sunt, *denique silentio præterire non possum aliud quoddam emolumentum, nequaquam pœnitendum; nimirum quod hoc modo restituti non conquerantur, ut quidem alii, de dolore sympathetico in pede cruris, ablati, &c.*

Hæc sunt Cl. Vir, quæ nobis in, & post exstirpationem, observare licuit. Quid autem de hac exstirpationis methodo sentiam, à me scire cupis, in qua, ut recte censes, *curatio non tam diuturna, neque dolor post exstirpationem tantus, nec tum quoque talis hæmorrhagiæ metus, nec ossis separatio exspectanda venit, & nervi nervosæque partes, tendines, eorumque fibræ, & vasa ipsa jam tecta, & à frigore cæterisque molestiis & incommodis externis ab applicata Musculosarum partium mole satis conservata videntur, &c.*

Hisce concessis, ut revera concedenda esse putem, amplectenda videtur hæc nova extirpandi methodus.

Fateor quidem in manus aut brachii amputatione nos semper sollicitos esse, ut tantum membri conservetur, quantum fieri potest, quia ad nonnulla munera obeunda illud inservire potest, & si velimus truncum membri amputati mole carnea tegere, quæ in cubiti extremo nimis exigua, quam ut ea contegi possit, necesse foret in altiore loco membrum decurtare, sicuti, ut fateor, in hoc patiente, factum. Verum enim verò in posterum minus sollicitus ero, de coöpertione trunci carneâ

mole

mole; existimo enim sufficere, si truncus tegatur cute manus, quæ toto dorso vel vola manus separari & conservari posset; Contra in pedis exstirpatione necesse est partem detruncatam carne surali integere, uti olim factum à Magistris Exercitatiss: Petro Verduyn, Wilhelmo à Vleuten, & Adriano Coenerdingh; dico *necesse esse*, sc: si per insitionem curari, & parti detruncatæ, non verò genu insistere atque incedere velint homines: caro enim reservata mutilatæ parti pulvinaris loco est,

Circa hancce hactenus inusitatam amputandi methodum, non nulla adhuc consideranda veniunt, &

1°. Quidem, si in crure facta operatio, & patienti in animo sit per insitionem ulterius curari, an non obstaculo erunt excrescentiæ seu exostoses, quæ in homine vegeto observantur aliquando è trunco emergere.

2°. Si in cubiti extremo instituenda sit operatio, an cutis, quæ in manu est, sufficiens est pro vulneris integumento?

3°. An in nova hac methodo major aut minor gangrænæ supervenientis ansa detur.

Quoad 1um, nempe ossium excrescentiam: Resp: in cubiti aut manus amputatione non est cur de ea solliciti simus, membro enim detruncato non incedit homo: verum enim verò in amputato crure ejusmodi excrescentiæ admodum nocivæ forent, hæ enim carnem conservatam compungerent incedendo continuè, si nempe per insitionem ulterius incedere vellet patiens. Hoc incommodum, si Magister Petrus Verduyn inter curandum inhibere valeat, (sicuti affirmat) idque suo apparatu novo, soluta est isthæc difficultas.

Demonstravit quoque nobis puerum, qui crure amputato, crure artificiali incedit, currit, genu flectit, extenditque pro lubitu. Vide ejus dissertationem Epistolarem de nova Artuum decurtandi ratione Anno 1696 in lucem editam; in qua exhibetur Instrumentum retentivum, ut & lamina excavata, quibus facta amputatione in pede aliquot post diebus, cum dicta excrescentia metuenda sit, trunci extremum ita comprimitur, ut illud incommodum inhibeatur.

Quod ad 2m. attinet, sc: an cutis manus sufficiens sit pro vul-

vulneris integumento, propter retractionem cutis? Resp. si non sufficiat omnino, saltem magna ex parte truncum coöperiet, id quod de vulgari amputatione dici non potest, & quòmagis nervi, tendinesque abscissi proprio tegmine conteguntur, eò remissiora exspectanda symptomata; præterea curatio citius quoque absolvetur; imò Auctor essem, ut in eo casu carnosum & cutaneum volæ manus arriperemus, & in auxilium vocaremus, pro trunci nervorum ac tendinum tegmine. Præterea amputato membro Chirurgi applicare assolent pulv: adstringentes, quos inter varii Pulv: Escarotica recipiunt ad sanguinis hæmorrhagiam inhibendam, id quod plane rejiciendum censeo, propterea quod illi sua acredine nervosis partibus nocere valeant: in hac autem operatione tale quid non adhibetur, sed vulnus tegitur proprio involucrô.

Quod ad 3m: attinet, sc: an in hac nova methodo, major aut minor Gangrænæ metus adsit? Resp. si non minùs Gangrænam minatur operatio isthæc nova, saltem haud major erit, hujus symptomatis metus, modo deligatio rite peragatur. Fateor quidem illam in supradicta curatione nobis obvenisse, verum illud non in trunci extremo, verum circa cubiti flexuram sedem fixit; forsan à ligatura, justò arctius circum ligatâ, id quod multum negotii nobis facessivit, & hoc præcaveri poterit in posterum, præstabitque laxiorem adhibere ligaturam, & per 12 imò 24 horas truncum manu continere & comprimere, & hoc ut æqualius fieri possit, in auxilium, ut dixi, revocanda lamina excavata, quæ ante compressionem applicanda.

Pergam ulterius ad ea, quæ Cl. Vir me admonet, sc: brachii amputati conservationem, ut & naturali magnitudine delineationem, *cùm alias judicium tam accurate ferri nequeat, uti in Marco Aurelio Severino, de Nov. observ. abscess: similem fere casum proponente, liquido apparet.*

Recte adstruis, objecta naturali magnitudine semper esse delineanda, si quis proposita accurate demonstrare satagit, & hoc quoque in omnibus meis Epistolis Anatomico-Problematicis observavi. Est mihi in animo hanc manum amputatam ita sepelire, ut quicquid in figuris expressum fuerit, semper demonstrari possit. Porrò unum ex istis tumoribus in manu existen-

ſtentibus, ut me monuiſti, examini ſubjeci, reperique, illum neutiquam eſſe Glanduloſæ indolis, aſt Cartilaginoſæ, imò & Oſſeæ, eratque quaſi ex innumeris minoribus tumoribus partim Cartilaginoſis, partim Oſſeis, compoſitus; ſinguli autem eorum denuò ex innumeris minoribus humore ſuccoſo, gelatinoſo repletis Vid. Tab. XVIII. fig. 2. Impoſſibile autem mihi fuit indagare, an ex oſſibus manus, tendinibus, aut perioſtio, tanquam ex fonte, & prima ſcaturigine originem duxerint: Omnia enim ita ſunt confuſa & connata, ut ulteriori indagini haud fuerit locus; cum illud perſcrutarer, ſub cute conſpicienda ſeſe exhibebant vaſa ſanguinea, quæ cum ceraceâ materiâ repleviſſem, diſtinctè videre licuit eorum curſum, & capacitatem: Venæ per dorſum manus diſſeminatæ, calami ſcriptorii capacitatem adæquant: horum ramuli minutiſſimi à naturali curſu quoque recedunt; quin etiam circa cutem obſervatu dignum eſſe cenſeo, ſc:, quod cutis in hac ingenti tumorum excreſcentia, tenuior facta aliquid viſui offert, quod in cute ſana non tam accurate occurrit: Imò cutis de ſua integritate & compoſitione aliquid in via amittit, quod cutis incrementum inſequi non poteſt. Id quod jam ſeſe videndum luculenter exhibet, ſunt papillæ cutaneæ, extra cutem nonnihil protuberantes: Vid. Tab. XVII. Fig. 4. ut & Fig. 5. Lit. C. ubi ordine naturali diſpoſitæ: illud autem, quod in excreſcendo amittit cutis, ſunt eædem papillæ cutaneæ, quæ circa baſin tumorum, non in apice videri poſſunt. Plura ob cœli ſerenitatem non addam, illa enim me invitat, ut hiſce diebus æri incidi curem, quæ in ſtomachi ſtructura, ab aliis nondum ſunt detecta. Præterea multum moleſtiæ mihi creavêre hiſce diebus, quæ in oculo adhuc ſunt oſtendenda, puta vaſa ſanguinea per tunicam humoris cryſtallini diſſeminata, &c. hæc enim Theſauro ſecundo inſerere mihi in animo eſt. Hiſce Vale, Vir Celeberrime, & ut artem Anatomicam magis magiſque nobiſcum promoveas, ex animo optat, Celeberrimi Nominis tui

Cultor

FREDERICUS RUYSCHIUS.

Amſtelod.
10 Juny 1701.

TAB.

TAB, XVII.

C. Huÿberts, ad vivum. Sculpsit,

D

Fig. 1.

E

C

B

A

C. Huyberts. ad vivum Sculpsit.

TABULÆ XVII. Expoſitio.

FIGURA I.

A. Pars Brachii amputati cum manu, in qua pars ſupina videri poteſt.
B. Pollex.
C. Index.
D. Digitus Medius.
E. Annularis.
F. Minimus.
* Arteriolæ cutaneæ.

FIGURA II.

Digitum exhibet parte ſupina, cum ſuis papillis cutaneis, ordine debito ſitis.

FIGURA III.

Demonſtrat digitum parte prona.

A. Papillæ cutaneæ epidermide deſtitutæ, & confuſo ordine compoſitæ.
B. Pori cutanei, ſitu, nullum ordinem ſervantes.
C. Papillæ cutaneæ naturali ordine ſitæ.

Circa has Papillas conſiderandum, ſc. eas epidermide artificiosè deſtitutas, extra cutem nonnihil prominere.

TABULÆ XVIII. Explanatio.

FIGURA I.

Demonſtrat partem Brachii ſupracitati cum annexa manu, parte ſupina.

A. Pollex
B. Digitus medius.
C. Index
D. Tumor maximus.
E. Ulcus.
* Arteriolæ cutaneæ.

FIGURA II.

Repræſentat Tumoris maximi portionem abſciſſam, ut conſtitutio intrinſeca compareat, quæ partim cartilaginea, partim cartilaginoſæ ſubſtantiæ æmula, cellulosa, & mucaginoſa.